

(א) [גיטין 5:] ב' יבמות
יא:] ג' רש"ל מ"ו ד' לקמן
כד, ה' עיני ביבמות מד:
בתוס' ד"ה הכא ו' לקמן
כב, ז' ג"ז שם וש"ס,
ח' [בתוס' א"ר מדהל] ט' ס"א
רבא, י' ג"ז שם, כ' ז"ל לה
יע"ב],
מ' ג"א את, נ' [ישעיה על כל
כתבו תוס' יבמות פד' ד"ה
שייר, ס'] [ז"ל שקינא]

תורה אור השלם

1. וְשָׁכַב אִישׁ אֶת־הַשְּׁכִיבָה זָרָה וְנִעְלַם מֵעֵינֵי אִשְׁתּוֹ וְנִסְתָּרָה וְהָיָה נִסְתָּמָא וְעַד אִין בְּהָ וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה:
במדבר ה יג

הגהות הב"ח

(א) גמ' שאין זה בן זוגו:
(ב) רש"י ד"ה נישאת וכו'
ואין זה בן זוגו: (ג) ד"ה
זונה היא וכו' דהא מנא
ליה. נ"ב ע"פ החולץ דף
מ"ד במ"ש התוס' בד"ה
הכא נמי: (ד) תוס' ד"ה
ושבאו וכו' כדעולא דאמר
נפ' האשה רבה כל
מקום: (ה) ד"ה אם וכו'
דהבועל יניד:

גליון הש"ס

גמ' אמר רב עמרם הא
מילתא. יצמות דף נו
ע"א: תוס' ד"ה אשת
כהן וכו'. אבל יש
לתמוה. עיין יצמות פד
ע"ג תוס' ד"ה שיר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] רש"י ד"ה לאכול
 בתרומה אם הוא כהן. ע"י
 צפירוש הר"צ וע"י תוי"ט
 ד"ה טמאה וכו' ובמ"ש
 עליו הרמ"א ותבין סוד
 רש"י ודו"ק:

תוספות שאני

מתני' אלו אסורות לכתוב
 בתרומה. פ"א אם היא שטת
 כהן האומרת טהאה היא אי
 ה"ה דאסורה לכתוב
 ודקחנן אמרה טהאה אי
 שוכרת בתרומה ורצאנה
 ולא דמי להויזי דתמן פ"ב
 תתרא דרשנא בראשונה
 ויהי אומרים שלשה ימים
 יצאוהו ונטולתו תכובה
 האומרת טהאה אי לך
 השמי' בני לבינן קנא לך
 איני כן יהיהוה חזי דומר
 האומרת טהאה אי לך
 תביא ראיא לדבריה וליך
 אסורה לכתוב אלא טהאה
 באתר באתר הכהא אי
 חישין דשטא עניה נתנה
 באחר. וייל דהוינו טהאה
 באתר אלא גילי עניב דבר
 שהר קנא לא הוה נסתרה
 וליכא למחש דשטא עניה
 נתנה באתר וזמ'
 שכאמרה טהאה אי
 נאמנת אבל תהא לכתוב
 רגלים לדבר וכשאמרת
 טהאה אי היא שחקת
 ושטא עניה נתנה באתר
 ומהאי טעמא ניהא שפיר
 דאקמרת חזקתו חזק
 דאמרת טהאה אי אוכלת
 בתרומה שטא עניה לכו
 על בינה הכהא אקמרת
 דאסורה לכתוב בתרומה
 בכל ענין ומשעתו פ"ב יש
 חלל בתים פ"ב אין להם
 אלא אלו משום דקאן
 שהיה ספק מטה ויכא
 וליכא לדבר שהר קנא לא
 נסתרה ויש בה חששא
 פ"ב ולכן היא נאמנת
 ואינה אוכלת בתרומה אלא

מי קא רמיון עליה. למינסבא בעל כרחיה דאילו ליבס אמרין ליה מנחם יבוס קודמת להנחם חיליה אזל כהא אסור למימר ליה ומימילא אשמועינן קרא דלסור ליבמה דלא שייך בה יבוס והוא כאשת אח שלל במקום מנחם: **הכוסו קרלו אחר.** למי כנושאיה ואת אמרת תמיבס ותרמי עליה בעל כרחיה:

נישאתם לאחר. שגרשה ראשון שמלא
זה ערות דבר וניסת כו' לא תמידם
דהשתא נמי אחר הוא ואין (ט) בן וזוג
של ראשון אם ישאנה וקרמית (ז) לזה
עליה במלות יבוס: גביה דהאי. אחר
אחיו של זה: בשם עוב הוה קיימא.

ואיכא לנמימר הדרה צה ואין קרוי
אחר אלא הנושא ממוך אלמנות או
גירושין על מי שקבלה תחמיו: **רבה**
אמר האי דקמי מתניתין ולא
מתייבמת ק"ו דאם נאסרת בסתירה
זו בזמור לה צבעלה שהיה מותר
לה ונתקבלה עכשיו הנישואין ליאסר
עלי: **בזמור לה** דליינו בימה שהיא
אסור לה בחיי צבעלה לא כל שכן
שנאסרו נשואי הראשון שלא להתייבם
מכה אותן הנישואין: **שקדש אם**
האלמנה שהיא אסורה עלי: לא
סביבם מבח ק"ו זה לא נאסרה
כו' ולקמן מפורש מאי נאסרה ומאי
מותר לה הלל אמר היה מתחילתו:
אלא הרי הידר אשם הני שזאבים

[illegible]

לדבר בין המים בדרך קלה וזהו
 (דף כה) וקה האיש מעטין בזה האיש
 ומה שכל בא עליה מאחר שאסרה
 עליו אז האשה היא תשא את עונה
 אין האיש מנוקם מעון אין המים
 בודקין את אשמו: **גב'** ואסרה
 עיינין. הביא ראה לדבריו
 ממתימין: **סוטה** שיש על זה
 במדינה **יום** שראו שנטמאה מזה:
 ועד אין **כה** אע"ג דדרשינן לעיל

[ב:] לעד אחד נאמן בְּסוּטָה וּלְסוּטָה ד' האיש את אשתו וכל הפרשה הא יש בה ודאית שיש בה עד אחד לפנינו וללמד **פסאלי**. וואַנטריך לאַשמענין דלל מחז' ידעי בה לא דקי מיא: **זכור מלא** לקמן (דף כב:) צדי אשה שמה לה זכור מנחש והולכת: **בזושה מיסה**. צדי מיסה לחוד אבל במתנוונה לא איפלוג ליצדק כלל משום עדים: ורבי יוסף לקמן [ג:] זכור מולה לה דקסברי הא שמה לה ימחה שם הקדוש על האשה ור' מרדכי לא מילא. משום שגתו שלה עשירית האשה קמח

התם ליכא רגלים לדבר. וכן נראה מתוך הירושלמי דקאמר התם על הד' משנה מתני'.

[illegible]

בַּעַל כְּרַחֲמֵי וְאִיכָא
(6) הַכְּתוּב קְרָאוּ אַחֵר
רֵאשׁוֹן שְׁזֵה הוֹצִיא
ס רִשְׁעָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ
מִי יוֹמוֹ אָמַר לֵיהּ
לְאַחֵר וּמַת בְּלֹא בָנִים
וְאִם אַחֵר גְּבִיהַי

יִימָא רַבָּא אָמַר ^טק"ו הָאוֹמֵרֶת שְׂמֵאָה אֲנִי לָךְ.

אסור לה לא כל שכן
ותה כ"ג שקידש את
אח כהן הדיוט לא
מותר לה באסור לה
אסירא וקיימא מותר
אשת כהן שנאנסה

ושבאו לה עדים ואמרו שנשמא. מספקא לרבי אי דוקא נקט עדים שנים אבל עד אחד לא מהימן דמוקמינן ליה בגמרא דמיירי לאחר ששתתה לדוקא קודם ששתתה האמינה תורה לעד אחד ורע שעת דלמך בגמרא סוטה שיש לה עדים במדינת הים דלין המים בודקין אותה דוקא עדים נקט ולא עד אי או דילמא כיון דהאמינה תורה לעד אחד אחר קינאי וסמירה ליכא חילוק בין אחד לשנים מיהו מסתברא דה"ה לעד אחד כדעולא דלמך דפרקי' מי (ט) שאמר (לקמן דף סא:) כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים: **אם** אותה אומר זכות תוליד מרדחא אותה את המים. וא"ת לרע שעת דלמך בין לרבי בין לרבנן מתנוונה א"כ אהיכא קאי ר"ש דלמך מדחא אתה והלא יראו דמתנוונות והלאו יוכלו להוציא שם רע על הטעויות ששמו כשלא יתנווני יש לומר הנשים העומדות משום יסור ולא יהא יוכר לאלתר כשעומדת בעורה נתנוונה יוציא שם רע (ט) והעובל יגיד להם שקלקל עמה ולא ידעי שזו מתנוונת אי נמי לא יתלו ונוווה בזנים המרים וכן היא לא תתלה בזנים המרים אלא בחולי אחר:

הוא מתנוונה מתיב
שמעון אומר אין זכות תולה במים המרים ואם
ה במים המרים^ט מדחה אתה את המים בפני כל
מוציא שם רע על הטהורות ששתו והן אומרים
לה להן זכות ואם איתא יש לה עדים במדינת הים
רע על הטהורות ששתו והן אומרים טמאות היו
במדינת הים לר' שמעון קאמרת לר' שמעון מדוכות
לא תלו מתיב^ט רב^ט ואלו שמנחותיהן נשרפות
האומרת

וְאֵל מִיּוֹד פְּשׁוּטוֹ וְדַרְשִׁין לִיָּה נָמִי הִכִּי וְעַד אֵין צָה הוּא דִלְמָר וְהִצִּיא
 יְרִיבֹהוּ עֵינָיִין. מִשּׁוּם דִּקְרָא לֹא רָאִיהּ הוּא כֵּל כִּךְ דִּהָא דְרִשְׁיִינָה לְקוּטֹה
 לְחִסְקוּרָה בְּתִרְמוּהָ ^א דִּהָא מִנָּה לִיָּה הָאֻמְרָתָה טַמְאָה אִנִּי: אֲלֵא לְנִסְכֵּי
 לְקוּהָ הַמִּיָּם: שְׁפִיר. וּמִשּׁוּם הִכִּי לֹא מַחֲזִיק לְהוּ כְּשִׁקְרִי דְמִשּׁוּם דִּהוּ
 לְהָא בְּנִיָּם הַמִּיָּם: וְקַמְפִּילָגִי. רַב שֶׁשֶׁת וְרַב יוֹסֵף: בְּתַמְנוּנֹה. דְּקִאֲמֵר
 מִיד אֲבָל אֵינָה יוֹלֶדֶת עוֹלָם וְאִינָה מִשְׁבַּחַת: אֲלֵא מַתְנוּנָה וְהוֹלֶכֶת.
 וְצִי. לֹא פְלִיגִי רַבְנָן עַלִּיהָ דְרַבִּי אֲלֵא שְׁסוּף שְׁהִיא מִתַּת צִבְתָּה
 הִיא וְהוּא הוֹאִיל וְלֹא נִתְנוּנָה לֵאל תֵּלֵה לָּהּ זְמוּת אֲלֵא שְׁהִיא רָאִיהּ
 וְזֹת מוֹלֵה לָּהּ מִשּׁוּם דִּלָּךְ נִתְנוּנָה הָא מִנִּי רַבְנָן הִיא דִלְמָר
 הִיא ^א כֹּה הַמִּים צְפִנִי הַנְּשִׂים. שֶׁלֹּא יִהְיֶה יִרְאֹת מֵהֶם לְהוֹדוֹת שְׁהִיא
 לֹא מִיִּבְרָקָה הַשְׂמָא נָמִי עַל יְדֵי זוֹ נָמִי אִיכָא לְנֵנו עַל הַטְּהוּרִיּוֹת
 עַל הַטְּהוּרִיּוֹת עֵדִים נָמִי לֹא מֵלֵן: שְׁמַנְחוּסִיָּהן נִשְׂרָפוּ. מִנְחוּת
 צִית דִּשְׁנָן שְׁאִין רָחוּיֹת לִיקְרֵב וְלֹא לְפִדּוֹת וְלִיָּה לְחוּלִין:
 הָאֻמְרָתָה

וה"נ אמרי' בפרק החולץ: תיגלאי מילתא למפרע דשהדי שקרי נינהו. הק' הר"מ מפונטייוזא

בד א מ"י פ"י מהלכות
גירושין הלכה כב
סמג עשן טו"ע א"ע
סימן קט סעיף ה:
בה ב מ"ח פ"ח מהל
אסורי ביאה הל' ח
והפסד מהל' אצות הל'
ע"ס סמג לאוין קכ"א ועשין
מה טו"ע א"ע סימן ו
סעיף יא:
בו ג מ"י פ"ח מהלכות
תרומות הלכה טו:
בז ד מ"י פ"ח מהל'
סוטה הלכה כג:

תום' שאנץ (המשך)

[illegible]